

GNISTEN

Nr.2 1979 Organ for Kommunistisk Universitetslag Årg.7

Krigen Kina-Vietnam: imperialistisk rivalisering

Mens den kinesiske arbeiderklassen kjemper "for moderlandet" på slagmarken i Vietnam, setter den kinesiske regjering seg til forhandlingsbordet for å tilbakebetale tidligere amerikanske interesser som ble ekspropriert under den kinesiske revolusjonen. I det den kinesiske økonomien beveger seg inn i en finansiell krise, går Kina til væpnet angrep på Vietnam for å "ødelegge myten om den vietnamske hærs

uslåelighet" og samle nasjonen om den kapitalistiske moderniseringsveien. Vietnam, som på samme måte som Kina er integrert i det imperialistiske verdenssystemet, har på sin side vist sine imperialistiske ambisjoner ved å annektere det risholdige Kampuchea, og stasjonere størsteparten av sine tropper utenlands. I det Kina angrep Vietnam, stod det 16 vietnamske divisjoner i Kampuchea og 4 divisjoner i Laos.

Mens det kinesiske samfunnet har gjennomgått en kontrarevolusjonær utvikling, kom den vietnamske revolusjonen aldri utover sin borgerlig-demokratisk fase. Vietnam står nå i allianse med den sovjetiske sosialimperialismen.

Krigen mellom Vietnam og Kina er en imperialistisk rivalisering og ingen av partene støttes av kommunister. Arbeiderklassens oppgaver i begge land er å avvise rivaliseringen, enten den skjer i fredlige eller krigerske former, og vende våpnene mot det egne borgerskapet for å gjennomføre en sosialistisk revolusjon.

Krigen mellom de to statene er uttrykk for at alliansene smis for utbruddet av en ny imperialistisk omfordelingskrig i verdensmålstock, og enhver som støtter en av de to partene bidrar i dag, her og nå, til å bringe den imperialistiske storkrigen nærmere.

Dette fordi en slik praksis, som er ensbetydende med å støtte det ene borgerskapet mot det andre, legger grunnen for sjåvinisme i arbeiderklassen, den eneste klassen som gjennom sin revolusjon vil sette en stopper for all krig.

Her hjemme tar SV/NKP og AKP parti for hver av de stridende parter, og legger på denne måten grunnen for sjåvinisme i den norske arbeiderklassen og demonstrerer på sin måte sitt nasjonalistiske småborgerlige klassegrunnlag. Imperialismen er arbeiderklassens dødsfjende, enten den kommer fra den eller den kant.

Hvilken politikk er krigen mellom Kina og Vietnam en fortsettelse av? På hvilken klassebakgrunn føres krigen? Dette må være alle kommunisters utgangspunkt for å vurdere krigen. Å stille disse spørsmålene blir desto mer viktig fordi både Vietnam og Kina regner seg selv som "sosialistiske" og finner sine "sosialistiske" apologeter i henholdsvis NKP/SV og AKP her hjemme. Kommunistisk Universitetslag fordømmer krigen mellom Kina og Vietnam som en imperialistisk rivalisering. Begge land, -Kina overfor Vietnam, Vietnam overfor Kampuchea, krenker med suveren forakt andre nasjoners rett til selvbestemmelse, dvs. de kaster også de borgerlig demokratiske rettene overbord for å fremme sine klasseinteresser.

Å gjøre som NKP og SV, å støtte opp om Vietnams "fedrelandsforsvar", å se bort fra det vietnamske borgerskapets "føderasjonsplaner" og annekasjon av Kampuchea, det er i seg selv en støtte til videre rivalisering og undertrykking i området. Den vietnamske revolusjonen har stoppet opp i sin nasjonal-demokratiske fase, mens Kina på sin side har gjennomgått en kontrarevolusjonær utvikling. Begge stater er i dag integrert i imperialismens verdensomspennende økonomiske system. For imperialismen er et internasjonalt system av kapitalimport og eksport hvor Vietnam og Kina inngår som ledd i rivaliseringen mellom de to hovedmaktblokkene med henholdsvis Sovjet og USA som de sterkeste imperialistmaktene. Det strategiske mål for arbeiderklassen i både Kina og Vietnam er derfor å vende våpnene innover, mot sine egne herskerklasser og opprette arbeiderklassens egne statsmakt.

Vietnam

Nord-Vietnams demokratiske republikk ble proklamert i Hanoi den 2. september 1945. Den japanske imperialismen var slått og franskmennene som besatte Indo-Kina før den 2. verdenskrig hadde ikke styrke nok til å besette sin gamle koloni med en gang. I 1946 kom franskmennene tilbake for å fortsette sin plyndring av Vietnam, men ble slått ved Dien Bien Phu i 1954, noe som førte til Geneve-forhandlinger. Nord-Vietnams demokratiske republikk under Ho Chi Minh ble da tildeelt territoriet nord for den 17. breddegrad. Sør for den 17. breddegrad var Ngo Dinh Diem president og begge regimene forpliktet seg til å arbeide for gjenforening ved valg innen 1956. Diem, som var støttet av USA, brøt denne avtalen og frigjøringsbevegelsen FNL oppstod i Sør-Vietnam. FNLS mål var å styrte det korrupte regimet som fungerte som en marionett for USA.

Diem ble i 1963 tvunget av motstanden mot USA-imperialismen til å starte forhandlinger med Hanoi-regimet. Amerikanerne skjøt Diem ned da han begynte å gå bak deres rygg og organiserte et militærkupp. Motstanden mot USA-imperialismen ble av denne grunn ikke mindre, og for å støtte sin nye marionett måtte USA sende tropper til Vietnam for å bekjempe frigjøringsbevegelsen i Sør-Vietnam, som selv sagt hele tiden ble støttet av Ho Chi Minh-regjeringen i nord. Når amerikanerne ble kastet ut, tok den Provisoriske Revolusjonære Regjering i Sør-Vietnam, som var dannet i 1969, makten og dens væpnede styrker smeltet sammen med de nordvietnamske styrkene. Den 25. april 1976 ble det avholdt valg i hele Vietnam og Hanoi erklærte landet for gjenforent og den sosialistiske republikken Vietnam ble proklamert 2. juli 1976. De motsigelser som fantes mellom FNL og kommunistpartiet i Vietnam ble på denne måten tatt opp i kommunistpartiet. Og den fjerde kongressen til dette partiet bærer preg av disse motsigelserne

Det er en kjent sak at FNL støttet seg praktisk og politisk til den kinesiske modell for den anti-imperialistiske krigen,

mens regjeringa i Hanoi i større grad knyttet seg til Sovjetunionen. Le Duc Tho, medlem av politbureauet med organisatorisk arbeid som ansvarsområde, kjørte på kongressen kraftig ut mot det han kalte "opportunistiske element som intrigerer i partiet og som griper etter makt for å oppnå ære og berømmelse" og "reaksjonære og femtekolonister". Han fortsetter med å si at "i virkeligheten finnes det titusner av ukvalifiserte folk i partiet". På dette tidspunkt tok altså ikke partiet opp det spørsmålet som kunne sprengt hele partiet, nemlig at en pro-sovjetisk fraksjon (som besitter alle høyere stillinger i partiet) hadde fått full kontroll. En del informasjon tyder på at det her oppsto et skille mellom overveiende eldre partimedlemmer og en overveiende yngre fraksjon i partiet, hvor den sistnevnte motsatte seg støtten til Sovjet. Denne politiske motsigelsen forsøkte Le Duc Tho å løse ved å si at "de eldre og de yngres erfaringer må smeltes sammen". Deretter slår kongressen fast at partiet skal være nøytralt i forhold til Moskva og Peking. Sovjet-revisjonistene ville med andre ord ikke reise det faktum at det var to politiske syn mot hverandre som et politisk problem. Man administrerte problemet bort som hvis det hadde blitt tatt opp til drøfting i 1976 kanskje ville ha ført til at man i dag hadde hatt et revolusjonært alternativ til Hanoi-regimet. Det er naturligvis Sovjet-revisjonistene som har tjent på dette i og med Hua-Deng-kuppet i Kina i 1976 og den etterfølgende invasjonen i år har rimelig nok fullstendig isolert og handlingslammet opposisjonen mot støtten til Sovjet.

Det var nettopp dette KKP under Maos ledelse fryktet og de advarte derfor Hanoi mot å gjenforene Vietnam for raskt uten at de praktiske motsigelser mellom FNL og PRR og det vietnamske kommunistpartiet var løst. At motsigelserne ikke ble løst før gjenforeningen betydde et pro-sovjetisk regime i Vietnam. Men

Forts neste side

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

ARRANGERER

8.MARS MØTE i Oslo

GJENREIS 8.MARS SOM ARBEIDERKVINNENES
KAMPDAG FOR SOSIALISMEN

KVINNEKAMPEN EN DEL AV KLASSEKAMPEN, BARE DEN
SOSIALISTISKE REVOLUSJONEN SIKER FULL FRIGJØRING
AV BÅDE KVINNER OG MENN

STYRK DEN PROLETARISKE KLASSEVISTHETEN,
AVVIS DEN BORGERLIGE FEMINISME

Møt fram 8.mars kl.19"
Tøyen samfunnshus store sal v/Tøyen
T-bane stasjon

Innleder: GERO-LIV VALLA

Kultur Inngang kr.10

FEMINISMEN ER KVINNEFIENTLIG!

SIDE 2

FEMINISMEN ER KVINNEFIENTLIG!

Også i år vil vi få se to tog i Oslos gater 8. mars - to tog så like i innhold det bare er organisasjonssjåvinisme og gammelt nag som skiller dem. Ingen av disse toga vil imidlertid ta et eneste skritt framover på veien mot frigjøring fra all undertrykking - det være seg av menn eller kvinner. Tvert om - jo mer feminismen evner å legge sin klamme, lammende hånd over opprørselementer, jo lenger blir veien fram mot et samfunn fritt for undertrykking - det kommunistiske samfunnet.

Feminismen som bevegelse fikk sin renessanse i 60-åra som en del av det småborgerlige anti-autoritære opprøret. Liksom studentene følte seg knuget av anakrone strukturer ved universitetene, gikk mellomlagskvinnene til felts mot ideologiske skranker for deres selvutfoldelse.

Det opp disse bevegelsenes opphav i mellomaga, som ikke står i noe forhold til produksjonsmidlene, gjør dem, liksom småborgerskapet, ute av stand til spontant å fatte annet av kapitalen enn dens framtrekkesformer. At kapitalen er et forhold som bare kan oppheves av en av klassene som inngår i dette forholdet, nemlig arbeiderklassen. For mellomlagshjernen er kapital bare penger og kapitalismen en samling onder, som hvis de alle bekjempes vil knuse det kapitalistiske systemet. Kampen for sosialismen blir således summen av ulike kamper mot kapitalismens framtrekkesformer.

Konglomeratet SV er det mest pregnante organisatoriske uttrykket for en slik bevissthet. "Partiet" ble dannet i EEC-kampens kjølevann og er et sammensurium av feminister, studentopprørere, økofanatikere, kristne og andre humanister. Selv om AKP organisatorisk og på proklamasjonsplanet har en noe mer proletarisk karakter, er det nok å henvise til gruppas årlige 1.mai-markeringer for å se at dette er et skinn.

På universitetet er det Grønt Gras som best ivaretar tradisjonene fra 60-åra og som er mest åpent feministiske og fiksert på s.k. "myke verdier" - jfr. deres krav om mindre maskulin møteledelse av Studenter-samfundet.

Den sosiale bevegelsen som Grønt Gras er en del av og som 8.mars gir seg uttrykk i Samarbeidsutvalgets tog utmerker seg ved å være spesielt fiksert på øyeblikket og det umiddelbare og ut av stand til å se framover. Derfor må 8.mars-markeringen bli perspektivløs - en sakorientert markering, hovedsakelig av borgerlig-demokratiske krav, som krav om daghjem, at abortinngrep utføres over alt, mot kristen formålsparagraf i barnehager osv. Disse isolerte kravene kan vi selvsagt støtte, men ikke den helheten de inngår i. Mangelen på proletarisk klasseinnhold demonstreres også ved at det hersker parolefrihet! (Parodisk nok er det dette som har vært en av årsakene til spissens med kvinnefronten - sistnevnte demonstrerer nemlig mangelen på enhetlig politikk med reservasjonsrett. Krangelen har altså gått på om man på positiv eller negativ måte skal få demonstrere at man mener alt og ingenting.)

Et 8.mars-arrangement som mangler det helt nødvendige klassekamperspektivet på kvinnefrigjøringa, vil bare virke mot sin hensikt. Det vil hemme kampen for sosialismen, som er en absolutt forutsetning for kvinnefrigjøring.

At Samarbeidsutvalgets første hovedparole lyder: "Kamp mot kapitalisme og patriarkat!" gjør oss ikke særlig overbeviste om togets progressive karakter. Parole nummer to krever 6 timers arbeidsdag for alle - uten å kreve lønnskompensasjon! Vi antar at DNAs kvinner slutter kvinnekampen opp om denne parola!

De eneste konkretiseringer av kampen mot kapitalismen er "Kvinner(!) sier nei til atomkraft" og "stopp oljeletinga - spar vassdragene".

Noe som ikke forbauser oss, ettersom bevegelse av denne typen alltid har vært anti-kapitalistisk på den mest bakstreverske måte - dvs. ved å være mot storindustri, utvikling av produktivkreftene, "upersonlig" samfunn, dvs. mannssamfunn.

I den grad disse grupper det her er snakk om har et begrep om sosialisme, innebærer dette et gjennomsliktig (personlig), desentralisert samfunn av småprodusenter der den teknologiske utviklinga holdes nede.

Vi har i friskt minne kampen mot automatisering av Televerket, da argumentasjonen gikk på at det var så koselig med sentralborddamer som visste alt om alle! Vi for vår del synes bare det er fordelaktig at slike drivhus for bygdesladder forsvinner. Vi sier ikke at det i alle sammenhenger er bakstreversk å bekjempe atomkraft, men noen støtte til en prinsipiell avvisning kan kommunister ikke gi.

Vi savner i år fjorårets parole "Nei til mannssamfunnets plyndring av moder jord", som vi synes på en utmerket måte illustrerer hvordan feministene på alle måter, også gjennom språket, ønsker å sementere kjønnskillene. Det naturlige og uberørte er kvinnelig og spesielt bevaringsverdig, det samfunnsmessige er mannlig og med det roten til alt ondt.

Denne aversjon mot framskritt og samfunnsmessighet er ikke bare svært arbeiderfiendtlig, men også (med nødvendighet) svært kvinnefiendtlig. Istedenfor å kjempe for oppheving av (de samfunnsmessige betingede) kjønnskillene er feminismen nettopp fiksert på det kjønns-spesifikke. Det er ikke snakk om at kvinnene skal forandre seg til å bli samfunnsvesener, men skal bli "oppvurdert" på egne premisser. SV mener f.eks. at det kreves en spesiell kvinnebegrunnelse for at kvinner skal drive politikk. Eli Amdal sier i interju i Ny Tid 28/2-79: "Jeg stilte på lista til SV fordi jeg mente at kvinnene også måtte være med på bestemmelsesprosessen" - partiets politiske linje er åpenbart helt underordna. Typisk for denne tendensen i SV er at de opererer med kvoteordninger for representasjon, dvs. at kvinner ikke skal vurderes etter politisk nivå, men etter kjønn. Dessuten må partiet, i følge kvinnepolitisk sekretær i SV, Kari Loftesnes, innrette seg mer på spesielle kvinnesaker (uansett hva som er politisk viktig for arbeiderklassen), da blir det lettere å trekke kvinner med (kvinner er som kjent ikke i stand til å tenke på annet enn spesielle kvinnesaker): "Partiet har satset nokså ensidig i det siste på lange, tunge, teoretiske debatter om økonomiske problemer. Jeg føler at vi på en måte trenger en ny abortsak, noe vi kvinner kunne stå sammen om og gå ut på gatene med" og videre: "Vi skal ha en kvinnepolitisk landskonferanse til våren hvor vi skal drøfte familierpolitikk og samlivsformer. Kanskje dette kan bli en ny kvinnegiv?"

Her ser vi at SV tar klart parti for de som mener at kvinnen har en svært mangelfull åndelig utrustning.

At AKPs kvinneorganisasjon, Kvinnefronten(KF) i noen større grad klarer å gjøre kampen for kvinnefrigjøring til en del av klassekampen er bare noe de selv og de mest ekstreme feministene tror. Dette fordi AKP/KF befester kvinnefrontens nettopp når de hevder å bekjempe dem. I KFs medlemsblad Vi er mange, nr. 9/10-78 heter det: "Noen sier at imperialismen og frigjøringsbevegelser ikke har noe med kvinnesak å gjøre Vi kvinner blir opplært til å tro at "storpolitikk" ikke er noe for oss. Men det er da ikke vanskelig å ta stilling mot napalmbombing av folket i Eritrea, mot terrorbombing av landsbyer og flyktningeleire i Libanon?" For det første - det er her et argument for at selv kvinner kan ta stilling at det ikke er vanskelig. Er det bare menn som kan ta stilling til vanskelige ting? (jfr. Kari Loftesnes og den teoretiske debatten i SV). Og selvsagt er det lett "å ta stilling" spontant mot imperialismens herjinger, på tradisjonelt kvinnelig vis - ved å engasjere seg humanitært og emosjonelt. Imperialisme er lik napalmbomber, og i kraft av å være kvinne må man gå i mot. Slik ser vi fredsdue-mytten befestet nok en gang.

På denne måten prøver AKP å appellere til kvinner som ønsker å orientere seg mot annet enn sitt eget underliv, for å finne nye støttespillere til politikken sin. For å få oppslutning om den råtne politikken må bevissthetsnivået selvsagt holdes på et minimum, og denne oppgaven er det KF skal ivareta. Enhver med et minimum av kjennskap til kvinnebevegelsen vet at det spesielt i KF eksisterer et kvelende lavt teoretisk nivå - et nivå som nettopp ikke kan høyenes fordi ethvert forsøk på noe slikt blir uglesett som kvinneundertrykking.....

Vi - minst av alle - underslår at det eksisterer materielle skranker for at kvinnene skal bli samfunnsvesener på lik linje med mannen. Gjennom at familiestrukturen opprettholdes kan kapitalen nytte kvinnene som reserve arbeidskraft. Dette medfører også f.eks. mangelfull daghjemsutbygging, noe som ytterligere lenker kvinnene til hus og barn.

Men det vi har søkt å påpeke her er at feministene av alle slag går i spissen for å opprettholde de bevissthetsmessige skranker som orienterer kvinnene utelukkende mot privatssføren.

KUL oppfordrer alle undertrykte kvinner til å bryte med feminismen, slutte seg til arbeiderklassens kamp for det sosialistiske samfunnet. For nettopp gjennom revolusjonær samfunnsdeltakelse tar kvinnene et skritt på veien mot full frigjøring - for siden, sammen med arbeiderklassens kvinner og menn, å gjøre opp med alt slagg fra tidligere samfunnsformer.

KVINNEKAMPEN EN DEL AV KLASSEKAMPEN - BARE DEN SOSIALISTISKE REVOLUSJONEN SIKRER FULL FRIGJØRING AV BÅDE KVINNER OG MENN!

STYRK DEN PROLETARISKE KLASSEBEVISSTHETEN, AVVIS DEN BORGERLIGE FEMINISMEN!

fly. Videre besøkte to sovjetiske militærdelegasjoner Vietnam for å sjekke de vietnamesiske stridskrefter og hele den vietnamesiske krigsgjeld til Sovjet ble strøket. Man kan undre seg hva denne prinsipplosheten i utenrikspolitikken bunner seg i. Men svaret er likefullt enkelt. Vietnams Arbeiderparti har aldri tatt stilling til striden mellom Sovjet og Kina-Albania, de har derimot hevdet at det er en strid mellom kommunister og altså ikke mellom kommunister og revisjonister. I sitt testamente sier Ho Chi Minh: "Vårt parti skal gjøre sitt beste for effektivt å bidra til gjenoppbyggingen av enheten mellom broderpartiene på marxismen-leninismen og den proletariske internasjonalismens grunn. på en måte som som er forenlig med

både fornuft og følelse. "Å unnlate å oppfatte klassekarakteren i denne striden, men i stedet å oppfatte alle "KP" sombrødrer er katastrofalt for et parti som leder en anti-imperialistisk kamp i et avhengig land.

Fikseringen på USA-imperialismen alene skaffet tidlig Sovjet et godt utgangspunkt for å gjøre Vietnam til en alliert for sine egne imperialistiske interesser. På denne måten ble ikke den nasjonale frigjøring av Vietnam noe nederlag for imperialismen sett som et system.

Mangelen på en konsekvent anti-imperialistisk politikk er det ikke bare Sovjet som profiterer på, men også imperialistmakter som Sverige, Norge, Frankrike osv.

Kari Loftesnes, ansatt som kvinnepolitisk sekretær i SV, medlem av SV's bystyregruppe i Oslo. Utdannet EEG-tekniker og enslig forsørger for 3 barn, hund, katt og skilpadde.

— Mange håpet at når kvinner med omsorg for små barn begynte å delta i politikken, ville politikken tilpasse seg menneskene.

Partiet har satset nokså ensidig i det siste på lange, tunge, teoretiske debatter om økonomiske problemer. Jeg føler at vi på en måte trenger en ny abortsak, noe vi kvinner kunne stå sammen om og gå ut på gatene med.

KULS

STUDIESIRKEL

Møte 1 - 4:
POLITISK ØKONOMI

Litteratur: Introduksjon til kapitalens første bind. Kurasje

Møte 5:

KAPITALAKKUMULASJON OG IMPERIALISME

Litteratur: Kapitalisme og imperialism, KUL-boka

Møte 6:

HISTORISK MATERIALISME
Litteratur: Det Kommunistiske Manifest og Feuerbachtesene

Møte 7:

KLASSEANALYSE

Litteratur: Klasser og grupper i det borgerlige samfunn, KUL-boka

Møte 8:

STATEN

Litteratur: Staten og revolusjonen av Lenin

Møte 9:

PARTIET

Litteratur: Hva må gjøres? av Lenin

Møte 10:

FAGLIG POLITIKK

Litteratur: Strasbourgesene og KAS hefte "Tvers i gjennom lov til seier".

Møte 11:

OPPSUMERING

Krigen Kina-Vietnam....

det er feil å karakterisere Vietnam som et marionette-regime for Sovjetunionen. Regimet har et klassegrunnlag i Vietnam selv - i det nasjonale borgerskap, intelligensiaen og i funksjonærer og ansatte i administrasjonen. Vietnam har ikke noe uproblematisk forhold til Sovjet og underordner seg ikke frivillig Bresjnevs doktriner. På den fjerde kongressen i det vietnamesiske partiet dro den sovjetiske delegasjonen med Mikhail Suslov i spissen - hjem før kongressen var avsluttet i sinne over at Vietnam da ikke ville bli fullt medlem av COMECON og p.g.a. Hanois støtte til eurokommunistene.

Det er all mulig grunn til å tro at Hanoi-regimets mislykkede offensiver for å få i stand normale forbindelser med USA med påfølgende industriell utvikling førte Vietnam tilbake til Sovjet i 1977. Sovjet var nå også mer velvillig innstilt overfor vietnameserne bl.a. på bakgrunn av Indira Gandhis fall i India. Vietnam var det eneste fottfestet Sovjet hadde i det sør-østlige Asia.

I 1977 besøkte hele den vietnamesiske toppledelsen Sovjetunionen for å diskutere et hjelpeprogram for Vietnam og resultatet ble at Sovjet bidro med \$ 2.600. mill til landets andre femårsplan 1976-1980 og utstyrte Vietnam med to destroyere og 4 skvadroner MIG-21

Krigen Kina - Vietnam....

Fakta er at den vietnamesiske økonomien har brutt fullstendig sammen. For det første er det matmangel i Vietnam - en vesentlig del av det Vietnam kjøper fra utlandet er ris for å brødfø befolkningen. Landet tok i 1977 opp et lån på \$ 300 mill for dette formål. Handelen Vietnam bedriver med kapitalistiske stater er altså ikke drevet ut fra den praktiske hensikt å skape en arbeiderklasse som kan føre revolusjonen videre eller fra en taktisk vurdering av hvilke typer konsesjoner man kan inngå med kapitalismen.. Tvert om er det i det vietnamesiske arbeiderpartiet proklamert som et prinsipp at det ikke skal binde seg til noe bestemt

land fordi de har den vrangforestilling at det å handle med alle fredligsinne er nøytralitet, mens det å handle kun med et fredligsinnet land er å ta stilling. Foruten dette er altså Vietnams handel med imperialistiske land ikke noe de kan velge "om de skal eller ikke skal", de er tvunget til det av omstendigheter som går tilbake på et revisjonistisk kommunis tparti, som nok greidde å nedkjempe USA-imperialismen, men som aldri greidde å føre denne kampen til ende på et konsekvent anti-imperialistisk grunnlag.

På grunn av matproblemet er også femårsplanen 76-80 under revurdering og en stor del av det som var ment å skulle bli brukt til industrireiseing blir overført til jordbruket. Det er altså ingen grad av frivillighet over måten Vietnam knytter seg til imperialismen på, tvert imot er det en konsekvens av deres egen vaklende holdning overfor imperialismen. Og da særlig den sovjetiske. De økonomiske problem Vietnam strir med i dag er nemlig ikke resultat av at landet var tilbakekliggende, men av at imperialistland straks etter den nasjonale frigjøringskamp ble sluppet til og at planene for utviklingen av økonomien gjorde seg avhengig av en hjelp som i neste omgang viser seg som det motsatte. Og et land som Vietnam med en svakt utviklet økonomi gjøres da straks til et svakt ledd i den imperialistiske kjeden priggitt konjunktursvingninger og "velvillighet" fra imperialistiske sentra i Ho Chi Minh-byen finnes ikke mindre enn 700 000 arbeidsledige som Hanoi-regimet i beste Pol-Pot-stil har forsøkt å gjøre til bønder.

Det kaos som befinner seg i den vietnamesiske nå, hvor matmangel og arbeidsløshet preger bildet, kan ikke føres tilbake til noe annet enn den politikk som det vietnamesiske Arbeiderpartiet har stått for. Ved å unnlate å ta stilling i striden mellom Sovjet og Kina-Albania var det ikke i stand til å føre den anti-imperialistiske kampen på et proletarisk grunnlag.

Tar man ikke stilling i denne striden, har man heller ingen forestilling om hva proletariatets diktatur er og dokumenter fra V.A. er preget av at de blander sammen den demokratiske revolusjonen og den sosialistiske og proletariatets diktatur. Et slikt parti har derfor ingen midler til å bekjempe det nasjonale borgerskapet etter den nasjonale frigjøringen. Det blir tvert om et parti hvor det nasjonale borgerskapet får lett spill med å fremme sine klasseinteresser, hva enten det skjer gjennom partiet eller gjennom statsintervensjon.

De innskrenket kampen til bare å være mot USA-imperialismen, DE stolte ikke på egne krefter og hadde ikke tillit til massenes skaperkraft i oppbyggingen av nasjonaløkonomien. Dermed låste den vietnamesiske revolusjonen seg fast på det nasjonal-demokratiske stadiet.

At, i alle fall i nord, jorda er kollektivisert og mesteparten av industrien er samlet på statens hender, betyr ikke at Vietnam er sosialistisk. Det er økonomisme av verste sort å tro at statsadministrasjon er ensbetydende med sosialisme. Dessuten vil det nasjonale borgerskapet selv gå inn for en slik løsning i land av Vietnams karakter, fordi det i første omgang skaper de beste akkumulasjonsbetingelser. Økonomisk sett er derfor utviklingen i Viet-

nam siden 1975 progressiv, men politisk sett betyr den ingenting annet enn at arbeiderklassen i Vietnam må føre en politisk kamp mot sitt eget borgerskap.

Kampen som Vietnam førte for nasjonal uavhengighet etter 2. verdenskrig var progressiv, men vi kan likevel fastslå at denne nasjonale kampen i stor grad fikk et nasjonalistisk preg og at hverken FNL eller V.A. var i stand til å føre en konsekvent kamp mot dette. Grunnen til dette må i første rekke søkes i en manglende forståelse for marxismen og sammenblanding av borgerlige og proletære klasseinteresser hvor de sistnevnte ikke fikk en dominerende rolle. Den samme nasjonalismen benyttes nå for å mobilisere de vietnamesiske massene for felttogene i Kampuchea og Laos. Etter frigjøringen ble ikke massene mobilisert videre, tvert om ble de overlatt til politisk passivitet av den grunn at det nasjonale borgerskapet nå ikke lenger trengte massenes støtte, og enda viktigere, fordi de ikke lenger kun mobiliseres for borgerskapets klasseinteresser. I stedet for å mobilisere landets sosialistiske potensialer ble det sats- et på utenlandsk kapital i oppbygnings- arbeidet. Noe som altså førte til politisk demobilisering av arbeiderklassen og fattigbøndene. Men på denne måten ble også regjeringens forskjellige økonomiske program møtt med stor motstand. En motstand som i første omgang førte til at forskjellige "udugelige" ministre ble til- lagt skylda, men man bøter ikke på massenes misnøye ved å skifte ut ministre. Mot de brede folkemasser kan ikke noe regime fungere, og det ble derfor i 1976 tatt skritt mot å opprette masseorganisasjoner for partiet under navnet Vietnams Fedrelands- front(VFF). Fronten skulle forene nord og sør. Svært mange borgerlige demokrater, dvs. ikke-kommunistiske anti-Thieu folk, ble valgt inn i denne og gitt viktige posisjoner. Til og med ledende katolikker sitter i ledelsen av VFF og regimet i Hanoi får aktiv og ettertrengt støtte fra de kristne i forflytningen av folk til "nye økonomiske soner". Som takk for hjelpen fikk erkebiskop Binh dra til Roma i høst for å delta i diverse begravelser og pavevalg. Hensikten med VFF er altså å mobilisere det nasjonale borgerskap til støtte for Hanoi-regimet, noe borgerskapet ikke har det minste betenkeligheter med. Slik blir makten ut av massenes hender og borgerskapet konsoliderer sin makt med kommunistpartiet i spissen.

VIETNAM I LAOS

Helt siden den anti-amerikanske krigen har Vietnam hatt tropper i Laos, og regimet i Hanoi har siden det gjennomført en vietnamiseringsprosess. All undervisning i det som fra Hanoi kalles marxismen-leninismen foregår på vietnamesisk og de laotiske hærstyrkene er under kommando av vietnamesere i laotiske uniformer. En laotisk offiser, som mente at det laotiske flagget burde vaie side om side med det vietnamesiske i en forlegning, ble skutt på flekken, hevdes det i rapporter fra Laos. Videre går det en strøm av vietnamesere som slår seg ned der som jordbrukere.

En spesiell type klebrig ris har vist seg å være den som gir størst avling i Laos. Men vietnameserne syntes ikke noe om denne risen og innfører andre typer som gir mindre avlinger. På denne måten blir hungerproblemet latent i Laos for i tillegg tvinges Laos til å eksportere store mengder ris til Vietnam. De vietnamesiske troppene står i Laos vesentlig av den grunn å sikre seg tilførsel av billig ris.

VIETNAM I KAMPUCHEA

Av samme grunn som vietnameserne fortsetter å være i Laos har de invadert Kampuchea. Mangelen på ris og de begynnende vanskelighetene med å få komersiell kreditt for risoppkjøp fra utlandet, tvang regimet til å invadere Kampuchea som er kjent som Indo-Kinas risbolle. Invasjonen har altså et viktig innenrikspolitisk

aspekt Vietnams økonomiske system tilfredsstiller ikke massenes elementære behov, noe som i seg selv setter det sittende regimet i en utsatt posisjon. De "grensekrenkelsene" som fra begge parter gikk forut for invasjonen passet derfor som hånd i hanske for å mobilisere arbeiderklassen og soldatene i Vietnam bak de sjåvinistiske interessene til det vietnamesiske borgerskapet. Å støtte den vietnamesiske invasjonen i Kampuchea blir derfor ensbetydende med å gå i mot den vietnamesiske arbeiderklassens interesser. Invasjonen har betydd en styrking av maktøverne i Hanoi samtidig som den på lengere sikt vil tvinge Vietnam til å underlegge seg Sovjetunionen i større grad enn tidligere, rett og slett fordi et land med Vietnams vaklende økonomi alene ikke har kapasitet til å holde en regulær hær av den størrelsen den har i en permanent krisesituasjon.

Vietnameisisk artilleri-ild til forsvar av "fedrelandet"

kina

For Kinas vedkommende har vi, i motsetning til Vietnam, med et tidligere sosialistisk land å gjøre. Den politiske linje som nå dominerer den kinesiske stat, personifisert i Teng Hsiao-ping, er først og fremst å betegne som økonomistisk. Sosialisme settes identisk med produktivitetsøkning og teknisk framskritt, - dvs. de umiddelbare produsentenes klassebevisste inngripen i økonomien og sosialisering av produksjonsforholdene erstattes med et abstrakt krav om å øke produksjonen for å gjennomføre de såkalte fire moderniseringene. Vi har tidligere, særlig i den røde Arbeideren, behandlet Kinas integrering i det kapitalistiske verdensmarkedet, og vi vil her bare trekke fram visse trekk i den økonomiske utviklingen som kan bidra til å kaste lys over Kinas utenrikspolitiske allianser og militære angrep på Vietnam.

KRISETENDENSER I

MODERNISERINGEN

Det herskende politiske syn i den kinesiske ledelsen er at moderniseringen gjennomføres best ved import av kapitalutstyr fra fra utlandet, gjerne i form av hele fabrikk-systemer, for så evt. å betale det gjennom eksport av råvarer. Hvis man i utgangspunktet forestiller seg at en slik prosess skal foregå under kontroll av statlig sektor, så setter utbyttingsraten av arbeiderklassen umiddelbare skranker for mengden av mulige innkjøp fra utlandet. Dette vil i første omgang framstå som en mangel på pengekapital, og det er ut fra et slikt perspektiv vi må vurdere den voldsomme intensiveringen av arbeidet som ligger til grunn for det kinesiske borgerskapets krav overfor arbeiderne. I det øyeblikk moderniseringsprogrammet truer med å bryte sammen, på bakgrunn av mangel på pengekapital, presses det kinesiske borgerskapet til å gi slipp på forsøket på en kontrollert akkumulasjon og tvinges til å gi opp monopolen på utenrikshandelen.

Utveien blir å la utenlandske kapital-sammenslutninger investere

direkte i Kina og la eiendomsretten overgå på utenlandske hender eller la utenlandsk finanskapital pumpe ut deler av profitten. En annen vanskelig ighet for en slik økonomisk politikk er at man på verdensmarkedet stadig utsettes for den rådende inflatoriske prisutviklingen i den imperialistiske økonomien. Og for å gjøre seg kreditverdigg er det om å gjøre for det kinesiske borgerskapet å vise at de er en trofast politisk alliert med den vestlige imperialismen, særlig i dens rivalisering med den sovjetiske sosialimperialismen.

I sin agitasjon for sitt militære angrep på Vietnam henviser kinesiske massemedia stadig til at de vietnamesiske grenseprovokasjonene ødela utviklingen av produksjonen og gjennomføringen av de fire moderniseringene. Krigen brukes nå som påskudd for å presse enda mer arbeid ut av de kinesiske arbeiderne. Nye produksjonskampanjer settes i gang for

Den 22. februar 1979 fikk Nippon Stål beskjed om at den avtalte storkontrakten om bygging av et stålverk i Shanghaiområdet ikke kunne ratifiseres til avtalt tid. Det dreier seg om en kontrakt på 2 milliarder dollar hvor Nippon skulle levere alt hovedutstyr til prosjektet. I en kommentar til utsettelsen sier visestatsminister Li Hsien-nien at det er et fnugg av sannhet i de japanske spekulasjonene om at Kina nå har vanskeligheter med å finne betalingsmidler til de inngåtte handelsavtalene. Herr Li sa at "det ser ut som våre hjemlige ministre har en stor appetitt for fremmed valuta, og han tilføyde at det var "vanskelig å si hvor grensen for Kinas betalingsevne gikk". At man nå må satse på å betale i form av råvarer gikk med all tydelighet fram av følgende uttalelse: "Vi har visse mengder av muligheter for utbetalinger. Kina er ekstremt rikt på ikke-jernholdige metaller som kobber, aluminium, tinn, bly, zink, antimon, tungsten. Det finnes olje og lett-industrielle produkter". Fra Nippon sies det at de er forundret over at Kina begrunner utsettelsen av prosjektet med henvisning til uenigheter om lån avtaler, da kontrakten med Nippon spesifiserer kontantbetaling i yen og dollar. Kinas minister for metallurgisk industri, Tang Ke, forklarte utsettelsen av kontraktene med Japan til formannen i "Japan-China Economic Association" på følgende måte: "Etter på nytt å ha fastslått den totale størrelsen på japanske forsendelser av fabrikkutstyr og materiell, har vi funnet ut at totalverdien av denne importen overskrider Kinas betalingsevne".

På samme tid som utviklingen av landbrukssektoren svikter og Kina må gå til omfattende innkjøp av korn på verdensmarkedet, - så svikter også betalingsevnen for import av fabrikk-systemer til tungindustrien. På en slik bakgrunn må KKP på den ene siden finne nye finansmuligheter, i første rekke kreditt fra den imperialistiske bankkapitalen, og i den grad dette ikke lykkes må det åpnes for direkte investeringer fra utlandet som kan benytte den billige kinesiske arbeidskraften.

ØKONOMISK OG POLITISK ALLIANSE MED USA

På høyden av Kinas invasjon i Vietnam, mens amerikanske etterretningskilder regner med at det står over 300 000 kinesiske soldater i Vietnam, da åpner USA sin nye ambassade i Peking. Stort bedre skal man vanskelig demonstrere sin støtte til Kina. De eneste som i så måte ser ut til å slå USA er den engelske regjering som, midt under krigen, går hen å selger Kina jagerfly. Selv om dette i skrivende stund er "hemmelig", så er det all grunn til å tro at dette er en del av avtalene mellom England og Kina.

Mer interessant er derimot den amerikanske finansminister Michael Blumenthals uttalelse om at det er i USAs interesse at Kina lykkes i sine moderniseringer. EFs Roy Jenkins uttaler seg i samme bane når han sier EF har overordentlig interesse i Kinas styrke og velstand. For Blumenthal er sammen med den kinesiske viseminister for økonomisk planlegging, Yu Qiu-li, formann i en kinesisk/amerikansk komitee som skal overvåke utvidelsen av det økonomiske samarbeidet mellom Kina og USA. Også i samtalen med Blumenthal kom problemet om Kinas betalingsevne fram. Men i tillegg la man fra kinesisk hold fram planer for hvordan man kunne tenke seg en utvikling av enkeltkapitaler gjennom direkte investeringer. Herr Yu hevdet at Kinas evne til å betale for import av kapitalvarer ville avhenge av hvilken form de utenlandske investeringene fikk. Han sa at solide såkalte "joint ventures" og kompensasjonsavtaler ville kunne gi Kina valuta til å importere en rekke produkter. Et "joint venture" er et foretak hvor begge parter løper samme "risiko" og hvor utenlandske kapitalister eier aksjer i de kinesiske foretakene. En kompensasjonsavtale er en avtale hvor det utenlandske selskapet tar sin betaling i produserte varer. Det dreier seg med andre ord om en overføring av eiendomsretten til de varene arbeiderklassen produserer.

Forts neste side

At herr Yu i denne forbindelse nevner "sjeldne stoffer" som mulig betalingsmiddel er symptomatisk for integrasjonen i verdenskapitalens system. Det er også verdt å merke seg at dette er første gang kineserne foreslår slike avtaler, og det indikerer at det er en reell tvang som ligger til grunn. F.eks. er de nye hotellkjeden i Kina bygget på administrative kontrakter som gjør at de til slutt skal overføres til kinesiske hender. Dette gjelder også avtalene med Coca-Cola Co. Inntrykket av at den kinesiske økonomien er inne i en finansieringskrise forsterkes av at finansminister Chang Ching-fu ba Blumenthal om hjelp til å fjerne Taiwan fra fire internasjonale finansinstitusjoner som han beklaget anerkjente Taiwan. Det dreier seg her om ikke mindre enn Verdensbanken, det Internasjonale Valutafond, det Internasjonale Finansielskap og den Asiatiske Utviklingsbanken.

Integrasjonen i det imperialistiske verdenssystemet har ikke skjedd i et politisk vakuum. I lang tid har KKP, og deres talsmenn i diverse søsterpartier, fremmet en aggressiv politikk for å styrke det vest-europeiske militærapparatet og danne en politisk superallianse hvor hele verden skal forenes mot den sovjetiske sosial-imperialismen. Det er ingen tilfeldighet at Teng personlig sa fra til både USA og Japan om den planlagte "straffeaksjonen" mot Vietnam. Med sin krigføring i Vietnam demonstrerer KKP for Vesteuropa og USA/Japan at de i alle fall ikke er "ettergivne" overfor Sovjetunionen og dens allierte.

For KKP har likeledes lenge bebreidet de vesteuropeiske statene at de er for ettergivne i rivaliseringen med Sovjet, og de har selv aktivt bakket opp om de mest reaksjonære og krigshisserske fraksjoner av det imperialistiske borgerskapet. Gjennom å vise sin anti-sovjetiske holdning også i væpnet kamp ønsker KKP å demonstrere at de er en sikker alliert i rivaliseringen med Sovjetunionen og derfor verdig fordelaktige kreditter på bakgrunn av de vestlige imperialistmaktens egne interesser.

Teng Hsiao-ping allierer seg med USA-imperialismen i rivalisering med den sovjetiske sosialimperialismen. Her hjemme mobiliserer AKP for at det norske borgerskapet skal opptre offensivt for å fremme den "norske nasjonens" interesser overfor Sovjetunionen i nordområdene.

Ved siden av den kinesiske regjeringens direkte ønske om å styrke seg overfor Vietnam m.h.p. de rike oljeforekomstene i Midt-Kinahavet og en eventuell grenserevisjon må behovet for kreditt og den interne økonomiske krisen trekkes inn for å forstå KKP's opptreden. "Motangrepet" brukes både for å øke produksjonen og samle nasjonen ved å spille på sjåvinistiske strenger overfor vietnameserne, noe Vietnam selv har lagt det beste grunnlaget for gjennom sin egen rasistiske opptreden overfor kinesere i Vietnam. F.eks. blir kinesere nå i lovs form nektet adgang til en rekke yrker. Her hjemme tar "venstrepartiene" NKP/SV og AKP aktivt del i rivaliseringen ved å støtte hver sin part.

AKP I ALLIANSE MED DET NORSKE BORGERSKAPET

"Spørsmålene om hvorvidt en endring av imperialismens grunnlag er mulig gjennom reformer, om en skal gå framover mot en videre tilspissing og utdyping av motsetninger den har skapt, eller tilbake mot en avsvakelse av dem, det er grunnspørsmålene for en kritikk av imperialismen" (Lenin:Imperialismen s.122). Som Lenin framhever vil det på bakgrunn av kapitalismens overgang i imperialismen oppstå en småborgerlig demokratisk opposisjon mot imperialismen. Ett av dens kjennetegn er at den, som Kautsky, hevder at "imperialismen ikke må oppfattes som en "fase" eller et trinn i det økonomiske liv, men som en politikk, en ganske bestemt politikk som

finanskapitalen "foretrekker", at imperialismen ikke kan "identifiseres" med den moderne kapitalismen" (Lenin).

Vi kan nå se hvordan sjåvinistorganet "Klassekampen" forstår imperialismen. Samtlige sitater er fra nevnte avis:

"Om Vietnam ga opp sitt forsøk på å erobre Kampuchea, kunne det opprettes fred i hele Sørøst-Asia". (Pål Steigan nr. 49/79)

"(kineserne) vil trekke seg tilbake når de mener Vietnam har fått den lærepengen som skal til for at landet skal slutte provokasjonene og gi avkall på en aggressiv politikk. På denne bakgrunn har Klassekampen støttet Kina. Vi har sett på Kinas reaksjon som et klart svar på provokasjonene fra Vietnam, og på ettergivnehetspolitikken som enkelte andre krefter står for overfor faren for verdenskrig" (nr. 47/79 våre uth.).

Hvilken ettergivnehet det her dreier seg om har AKP allerede svart på: "Hvis Frydenlund mener Kina ikke har rett til å ta igjen, da veit vi hva vi har å holde oss til den dagen Sovjet begynner med samme type provokasjoner mot Norge som Vietnam mot Kina (...). Standpunktet hans nå er i Sovjets interesse, ikke bare i Sørøst-Asia, men også i Barentshavet og på Svalbard, for den viser at Norges politikk er å unngå å ta igjen for enhver pris (...). Ingen ønsker krig, utenom Sovjet og de vietnamesiske lederne" (Leder nr. 43/79, våre uth.).

Som vi ser forestiller AKP seg at det bare er Sovjetunionen og dens allierte som er potensielle utløsere av en ny imperialistisk omfordelingskrig. Den ene imperialistblokken med supermakten USA i spissen har med ett blitt fredelig. Vietnam kan f.eks. "velge" å la være å føre en aggressiv politikk overfor andre land så snart det har fått en "lærepeng" fra Kina. Som om ikke Vietnams politikk har et objektivt grunnlag i landet selv. Samtidig som AKP følger opp Kautskys teori om imperialistmaktens valg av den eller den politikken, presser de på for å få det norske borgerskapet til å føre en mer offensiv rivaliseringspolitikk overfor utenlandsk kapital i alminnelighet og overfor Sovjetunionen på Svalbard og i Barentshavet i særdeleshett. Forsvaret av den norske nasjonen og dens borgerskap er AKPs eneste funksjon: "Vi mener et land har rett til å forsvare seg. Vi ønsker ikke at Norge skal ligge like forsvarsløst som i april dagene i 1940. Vi kan ikke se at dette provoserer." (Leder nr. 52/79 om offentliggjørelse av "fredsforskerappen"). Vi på vår side ønsker ikke at den norske arbeiderklassen ved en ny imperialistisk omfordelingskrig skal la seg meie ned i forsvar av borgerskapets nasjon. Derfor overlater vi heller ikke framtiden til "ønsker" og forhåpninger, men arbeider for at arbeiderklassen skal kunne gripe bevisst inn i historien og oppheve alle klasser. "Arbeiderne har intet fedreland. Man kan ikke ta fra dem det de ikke har". Dette gjelder ved enhver imperialistisk rivalisering eller omfordelingskrig. Det gjelder i Kina og Vietnam.

Morten Jørgensen (til høyre) som i sin tid gjorde seg bemerket ved å hevde at KUL vendte ansiktet bort fra den virkelige vegetasjon for å dyrke ideologiens søte frukter i universitetets drivhusklima. Som vi ser er han selv i godt selskap når han nå endelig har funnet fram til den virkelige bevegelse og dens selvbergingsprinsipper.

SV tilslutter seg Juche-tanken

Mange har sikkert undret seg over hva slags type sosialisme SV vil opprette når de mot all formodning skulle få realisere sin politikk i praksis. Spesielt har jo SV markert seg ved å kritisere de såkalte "stalinistiske sosialismevariantene" og regimer med persondyrking.

For om lag ett og et halvt år sia var SV-"ideologen" Steinar Stjernø og musikk-skribenten i Ny Tid, Morten Jørgensen på en konferanse om Juche-tanken i Korea. I ei bok som er gitt ut i Pyongyang får vi vite at SV på denne konferansen i Pyongyang i september 1977 tilslutta seg Juche-tanken. Her uttalte Steinar Stjernø: "Hva er så hovedprinsippene i arbeidet til SV? Stort sett er det prinsipper som samsvarer med Juche-tankens prinsipper". Ellers opplyser Stjernø at hans parti var det ledende i mobiliseringa av arbeidere og bønder mot kapitalistene i Norge under EEC-kampen. Dette si ste vil sikkert virke noe overraskende på en del nordmenn sett på bakgrunn av at SV ikke var noe parti før lenge etter at Folkebevegelsens politiske grunnlag var trukket opp og folkeavstemminga avgjort.

Nå er det noe uklart hva det betyr å støtte Juche-tanken. En represen-

tant for regjeringa i Uganda, A.H. Jumba-Masagazi holdt på konferansen et innlegg med tittelen: "Folket i den tredje verden er heldige som har Kim Il Sung som er hengiven til medmennesklighet (!)" og forøvrig kunne opplyse at "Feltmarskalk Idi Amin Dada ikke er tilstede fysisk, men ønsker at jeg skal informere dere om at han er her åndelig og at han ønsker dere suksess i deres drøftinger". Noe som sikkert ga konferansen et medmenneskelig preg.

I tillegg til at Stjernø og Amin har tilslutta seg Juche-tanken opplyses det i boka fra konferansen at Senegal, Egypt, Sudan, etc. bygger på Juche-tanken. Statsministeren i det Sentral-Afrikanske Keiserdømmet har også en positiv vurdering av Kim Il Sung og Juche-tanken. Stjernø har altså en del modeller å velge mellom når han skal anvende Juche-tanken i Norge.

Korea er altså det landet SV betrakter som sitt sosialistiske fyrtårn. Det er klart at det bak de to SV'erne Morten Jørgensen og Steinar Stjernøs uttalelser på konferansen må ligge omfattende diskusjoner bak innen SV's medlemsmasse. SV er jo et demokratisk parti hvor det alltid foregår demokratiske diskusjoner før avgjørelser tas,

i motsetning til et "stalinistisk" parti hvor ledelsen tar alle avgjørelsene og trer dem så ned over medlemsmassen. Noe underlig er det imidlertid

at diskusjonen ikke har lekket ut slik som det pleier å skje når SV fører diskusjoner. Nå er det sjølsagt farlig for SV å ha et enhetlig syn på enhver sak, det vil jo nettopp føre til at en kunne risikere å få et konsekvent standpunkt.

Derfor har en til alt hell fått en gruppe SV-studenter som i siste nummer av Underveis fleiper og driver ap med Kim Il Sung, sjølsagt uten noen seriøs kritikk og for all del uten så mye som et ord om at Steinar Stjernø og den tidligere USV-koryféen Morten Jørgensen har tilslutta seg til Kim Il Sung's Juche-tanke og også hyllet Kim Il Sung. Problemet for SV er imidlertid løst. SV er både for og mot Juche-tanken. På reiser til Korea og i ambassaden kan en sende hengivne folk som Stjernø og Jørgensen, mens medlemmer av USV kan nyttes i sammenhenger hvor det ikke er opportunt å støtte Kim Il Sung og Juche-tanken. SV's eneste prinsipp, nemlig konsekvent prinsipløshet er dermed oppfylt også i holdninga til Kim Il Sung og Juche-tanken.

ER DET LOV Å GJØRE REVOLUSJON ?

På dette spørsmålet må en selvfølgelig svare benektende. En revolusjon, sosialistisk eller borgerlig, tar nettopp sikte på å oppheve den gjeldende rettsordning gjennom å avskaffe dens matrielle betingelser. Når det således gjelder den sosialistiske revolusjonen gjøres dette ved å oppheve eiendomsretten og privateiendommen. Dette er den dypeste matrielle betingelse for den borgerlige retten. Det er da klart at den sosialistiske revolusjonen ikke kan rette seg etter gjeldende lov fordi den har som hensikt å forandre og fjerne de matrielle betingelsene for lovene.

Den kinesiske revolusjonen ble først fullført i og med kulturrevolusjonen. Da eksproprierte man den siste rest av privateiendom som hadde overlevde de store ekspropriasjoner og nasjonaliseringer som ble foretatt i 1956. Denne resten - "de nasjonale kapitalister" - høstet i perioden 1956-1966 5% profit av sine investeringer. Denne retten ble opphevet av kulturrevolusjonen. Man spurte selvfølgelig ikke disse kapitalistene om lov til dette. Det første store steget for å forandre produksjonsforholdene i Kina var gjennomført.

I likhet med andre progressive kulturrevolusjonære tiltak møtte

dette stor motstand. Da kommunistene var på offensiven ble en rekke tidligere ledende personer fjernet - bl. a. Liu Schao chi og Deng Xiaoping.

Ved siden av den lovlige kapitalismen i Kina fram til 66 oppdaget de revolusjonære under kulturrevolusjonen at framstående ledere og kadre i partiet, i staten, byråkratiet og på bedriftsplan hadde gjemt unna store rikdommer. Man oppdaget og at det florerte et illegalt nett av skjøter og verdipapirer på privateiendommer. Disse var tenkt å benyttes når den borgerlige restaurasjon ville komme, - og den kom.

Selv om disse borgerlige elementene fikk sitt matrielle arsenal ekspropriert og konfiskert skulle de likevel ikke fortvile. De hadde sin mann i Deng Xiaoping. Etter Huas statskupp lå veien åpen for Deng. Etter Maos død og de 4 var fjernet var det ikke lenger noen i KKP som kunne demme opp for den borgerlige restaurasjon.

Vi skal ikke her gå inn på begrundelsen for hvorfor, men bare trekke fram et lite moment som med all tydelighet viser hvilken vei Deng følger: Den han alltid ifølge Mao har fulgt - den kapitalistiske vei.

Telegrambyrået Det Nye Kina melder nå at de nasjonale kapitalistene

skal få tilbake sin eiendom, bankinnskudd, penger og verdipapirer. Og som de borgere de er begrunner KKP det med at det etter loven ikke er lov å konfiskere de nasjonale

kapitalisters eiendom o.l. Kulturrevolusjonens sosialistiske karakter benektes nå i praksis for å slette ut dens historiske seire til fordel for borgerskapet. De illegale kapitalister får vel også sin del slik at de kan komme fram i lyset å tjene nasjonen, som det så smukt heter. De er jo også politisk rehabilitert av Deng og Hua.

At en i tillegg begrunner tiltaket med at det er nødvendig for de fire moderniseringer, viser tydelig hvilken klasse disse moderniseringer er tenkt å tjene. Den viktige diskusjonen fra Kulturrevolusjonen som dreide seg om i hvilken form en skulle utvikle produktivkreftene - en proletær eller en borgerlig - er nå fullstendig ute av bildet. Nå har en derimot fått den revisjonistiske teorien om at produktivkreftene er klassenøytrale. Og som Peking Radio sier det: "Først kommer produksjonen, så kommer klassekampen".

Privateiendommen har således igjen kommet til heder og verdighet i Kina og ikke uten grunn.